

[Kristian Nygaard.]

lagt den 13. November, dels af de foregaaende ærede Ordførere. Jeg ser, at Forslaget har været til Behandling i dette høje Ting i tidligere Samlinger, uden at det er lykkedes at opnaa Enighed. Men da Hensigten aabenbart er den at skabe en fast Ordning, der kan virke tilfredsstillende for Befolkningen og for de Institutioner og Myndigheder, som gennem Statstidende skal henvende sig til Befolkningen, uden at lægge unødvendige Byrder paa Erhvervslivet, vil jeg paa mit Partis Vegne udtale Haabet om, at det maa lykkes i indeværende Rigsdagsamling at faa Lovforslaget ophøjet til Lov. Da jeg gaar ud fra, at Forslaget vil blive sendt i Udvalg, kan Ting, der maatte ønskes ændret, drøftes der. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Hartel: Jeg er jo som Ordfører for Det frie Folkeparti ikke helt i den Situation som Flertallet af de andre Ordførere, at jeg har haft Lejlighed til at staa over for dette Forslag før. Jeg har derfor tilladt mig at se lidt paa Forhistorien med Hensyn til „Statstidende“s Oprindelse og det, som i sin Tid var afgrænset som Opgave for „Statstidende“, og hvorledes den nu har udviklet sig til et langt større Omfang end tidligere.

Da Statstidenden blev oprettet ved Lov af 23. Januar 1903, var det Meningen, at det skulde tjene til Ophævelse af de Privilegier, som visse private Blade dengang havde, og dette, som var et Led i Systemskiftets øvrige Bestræbelser, er vi selvfølgelig fra vort Partis Side indforstaaet med som ogsaa gældende i Dag. Opgaven blev præciseret derhen — hvis jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa gengive et enkelt Citat —, at:

„I denne indrykkes de retslige og andre offentlige Kundgørelser, der ifølge Lovgivningen for Tiden skulle optages i „Berlingske Tidende“ og de ved kgl. Bevilling dertil autoriserede Blade uden for Kjøbenhavn. I Statstidenden kan endvidere indrykkes, hvad Regeringen finder Anledning til at meddele Offentligheden.“

Og i en Aarrække forblev det herved.

Det er jo ikke saadan, at Statstidenden blev meget læst, ej heller var dens Økonomi særlig god. Det er vist to sikre Kendsgerninger. Men ved Lov af 10. Maj 1912 blev Virkefeltet atter udvidet noget, idet der kunde optages,

„efter Indenrigsministerens nærmere

Afgørelse, Bekendtgørelser for offentlige Myndigheder“.

Ærede Medlemmer maa undskylde mig det lidt tunge Sprog: „Afgørelse“, „Bekendtgørelser“; men det er jeg uden Ansvar for. Jeg vil i øvrigt i denne Forbindelse henstille, at der ogsaa under dette Lovforslags Behandling tages et Par enkelte sproglige Hensyn. Jeg har saaledes set, at Ordet „endvidere“ staaer upaakrævet et Sted i Forslaget, og ligeledes, at Ordet „forud“ er anbragt i Forbindelsen

„efter forud indhentet Meddelelse eller Oplysning“, men det er klart, at man kan ikke indhente en saadan Oplysning, efter at man skulde gøre Brug af den.

Men efter at „Statstidende“ saaledes paa ny havde faaet sit Omraade udvidet, gik det saadan, som det hed hos de gamle Latinere „*appetitus crescit edendo*“, Appetitten tiltager efterhaanden, som man tager Næring til sig, og i Bankloven blev der indført Bestemmelse om, at Bankregnskaberne skulde offentliggøres i „Statstidende“. Jeg hører, at dette senere er faldet væk, men nu vil det atter blive indført ved de Bestemmelser, som nærværende Lovforslag byder os. Det hindrede jo imidlertid hverken Landmandsbankens eller andre Bankers Sammenbrud, at disse Regnskaber blev offentliggjort i „Statstidende“. Men Værdien af en saadan Offentliggørelse i „Statstidende“ er jo noget, der kan tages Stilling til.

Derimod skete en virkelig heldig Forandring med „Statstidende“ ved Lov af 31. Marts 1928, idet der blev truffet Bestemmelse om, at retslige Bekendtgørelser fremtidig skulde bringes i en af Justitsministeren godkendt skematisk Form. Herved opnaedes nemlig en betydelig Besparelse for de Mennesker, der var tvunget til at have Publikationer i „Statstidende“; herunder tænker jeg særlig paa de mange, der var nødt til at have deres Tvangsauktioner anmeldt gennem „Statstidende“, Folk, som jo var medvirkende til, at „Statstidende“ efterhaanden var kommet til at give et Overskud, og et saadant Overskud paa Baggrund af disse Menneskers Stilling er aldrig noget særlig flatterende. Bliver derimod nærværende Forslag gennemført, vil det atter skæppe godt i Kassen. Der er ingen Tvivl om, at det vil give et Beløb af maaske over 75 000 Kr., mulig mere. Men det vil maaske den højtærede Statsminister oplyse os om, naar han tager Ordet.

Jeg skal uden Malice henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa,